

Tea Lukačević

ANĐEO KOJI JE PLAKAO

Crna noć obavijala je grad. Neonska svjetla natpisa probadala su oči noćnih šetača, ljubavnika, pijanaca, odrpanaca. Noćni klubovi odzvanjali su glazbom i bukom smijeha mladih razuzdanih ljudi. Jedina buka koju sam ja čuo je bilo mahnito lupanje srca koje mi je odzvanjalo u ušima dok su na svakom uglu iskakale beživotne oči anđela...

...Blicevi fotoaparata odzvanjaju ispred katedrale dok se novinari bore za udarnu vijest. Zrak je okaljan mirisom trupa pomiješanog sa slatkim mirisom ruža. Policajci se bore s novinarima, braneći im prijelaz preko žute vrpce dok forenzičari ulaze i izlaze iz katedrale. Razmišljao sam o bijegu – mogao sam se okrenuti i jednostavno otići. Ipak sam skupio hrabrosti i pokazao svoje isprave policajcu, prekoračivši žutu vrpcu. Kasnije sam poželio da to nisam napravio, da sam se okrenuo i sve zaboravio.

Forenzičari zuje okolo poput muha, pokušavajući naći otiske, sakupljajući uzorke, slikajući mjesto zločina. Skrletni tepih prekriven je bijelim laticama koje vode do oltara – centra pažnje koji zapinje za oči iz svih kutova. Trnci mi prolaze tijelom dok me obuzima osjećaj panike.

Beživotno tijelo mladoga muškarca leži ispruženo na oltaru, prekriveno snijegom bijelih latica. Gol do pasa, obučen samo u izbljedjele traperice, bosih nogu. Skorena krv na njegovim zapešćima zaustavljena je u padu. Crna kosa uokviruje njegovo blijedo lice koje izgleda tako spokojno, kao da samo spava.

„Samoubojstvo?“, upita glas iza mene. Tople smeđe oči mojeg starog prijatelja i suradnika razgledavaju katedralu. „I to profinjeno.“

„Sumnjam“, stavim tanke doktorske rukavice, želeći da što prije odem. Proučavam tijelo i okrenem ga na bok. „Ovo nije mogao sam napraviti“, pokažem mu rane na leđima, dva duboka skorena ureza.

Rudolf se približi trupu, pogleda rane i odmahne glavom, navlačeći rukavice. „Bar je uredno.“...

Hladan noćni zrak pretvarao se u utvare miješajući se sa mojim disanjem. Tišina caruje grobljem. Kamene skulpture gledaju me svojim beživotnim očima. Nema buke klubova ni automobila, hihota opijenih djevojaka ni gromkog smijeha muškaraca. Uskoro će crkvena zvona dozvati ponoć. Kameni anđeo plače ispred mene, njegove tužne kamene oči bez suza. Iznova i iznova sam se pitao zašto mi je ovo trebalo...

... Prošla su dva mjeseca nakon ubojstva. Nakon medijskog napuhavanja i pomnog istraživanja, slučaj je zaključen kao samoubojstvo. Nitko se nije bunio. Osim mene. Znao sam

da to nije bilo samoubojstvo, ali zbog nedostatka dokaza istraga je prekinuta. Rudolf je jedini koji je podupirao moju teoriju.

Travanjsko sunce obasjava gradske ulice. Kafići su puni, parovi šeću okolo, turisti polako dolaze. Hladan povjetarac igra se kosom prolaznika, tražeći društvo, uvlačeći se u toplu odjeću, pružajući osvježenje. Sjedim ispred kafića i pijem kavu, uživajući u toplim zrakama dugo očekivanog sunca. Ta toplina prekratko traje.

„Kažeš, ne vjeruješ da je samoubojstvo?“ dim cigarete širi se oko mene kao utvara. Rudolf je često govorio da kavu ne piješ sam i što je najvažnije – bez cigarete.

„Nešto mi govori da ovo nije u redu – zašto bi se tako mlad čovjek ubio?“, kava mi više ne godi – pregorka je. Rudolf je povukao dim i zamišljeno gledao u papire.

„Ratimir Snježić – to ti je dovoljan razlog da se ubiješ“, nasmije se i pokaže mi papire sa detaljima o istrazi. Rudolf je obožavao crni humor. Često je pretjerivao s njim. „Bolovao je od multiple skleroze već neko vrijeme. Obitelj kaže da su prekasno otkrili i da je već gubio koncentraciju, mišići su mu se često grčili, žalio se na bol...“

Za tako malen slučaj istraga je detaljno opisana – riječi za riječima, crnom tintom tiskana na papire. Počeo sam sumnjati u svoju teoriju koja je polako, ali sigurno, padala u crnim dubinama sumnji. Rudolf je ustao i pružio prozirnu vrećicu. „Ako te toliko zanima, sam istražuj“, okrenuo mi je leđa i nastavio šetati napučenim ulicama.

Promotrio sam vrećicu. Bijela vlas sjajila se na suncu, zarobljena u prozirnom vakuumu...

...Sjedim i čekam, nervozno gledajući na kazaljke sata, vrpoljeći se na klupici. Nebo je čisto, bez oblačka. Zvijezde sjaje, njihove prošlosti tako sjajne pred našim očima. Crkvena zvona probijaju tišinu. Ponoć je ovdje.

Kameni anđeo još uvijek plače u svojoj tuzi. Silueta polako izlazi iz njegove sjene. U čudu gledam, pitajući se jesam li poludio ili sam samo izgubio razum. Slika i prilika Ratimira stoji preda mnom, ali njegova kosa je bijela poput snijega. Usne mi se miču, ali glas mi ne izlazi. Silueta se nasloni na anđela i pogleda me sa smiješkom.

„Pozdrav, Detektive. Drago mi je što ste se odazvali mojem pozivu“, silueta stoji i zamišljeno gleda u zvijezde. Njegova blijeda koža i kosa sjaje na mjeseci.

„Moje ime je Leopold Snježić – brat blizanac Ratimira Snježića.“

Pogledam siluetu u čudu, pitajući se je li ovo laž. Ratimir nije imao braće ni sestara, bio je jedina. Leopold se nasmije, njegov smijeh hladi zrak, okrene se i šeće polako, pokazujući mi da ga slijedim. Nerado sam krenuo za njim, pokušavajući držati razmak. Nešto bijelo mi je zapelo za oči – u ruci je držao buket bijelih ruža. Kameni spomenici prolaze pored nas u tišini.

Stanemo kod Ratimirova groba gdje je bio pokopan. Uvenuti buketi još uvijek stoje, čekajući. Leopold se sagne i razmiče bukete, čisteći grob. Na crnu mramornu ploču stavio je bijele ruže. Stojim i gledam ga, pitajući se hoće li priznati ili zaniijekati ubojstvo. Grob je ostao isti – crni beživotni mramor koji prekriva zakopani lijes.

„Pustite ga na miru, Detektive“, kaže Leopold. „Pustite ga da spava, ne prekidajte njegov san.“

„Znači priznaješ?“ upitam ga, nadajući se odgovoru. Mjesečina je nestala, sakrivena oblacima. Ali ni oblaci nisu uspjeli sakriti Leopoldove suze.

„Brat se vratio kući“, rekao je kroz suze. „Vratio se doma...“

Tri sata otkucavaju crkvena zvona. Ispred mene stoji crni mramor, beživotni, mrtvi. I anđeo. Uplakani anđeo koji polako blijedi preda mnom zajedno sa zvukom crkvenih zvona...

...“Najnovije vijesti dana – pored groba Ratimira Snježića pronađen je još jedan grob. Svjedoci tvrde da tamo nikada nije bio taj grob...” Ugasio sam televiziju i pogledao plavetnilo neba. Rano je jutro. Zora. Buka automobila postaje jača, žamor ljudi, grad se budi. Slučaj je već davno zaboravljen, a drugi samo pristižu. Nešto bijelo mi zapne za pogled. Bijele ruže leže nepomično na mom prozoru...